சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி ௯.] 1917௵ செப்டம்பர்௴ [பகுதி ௯.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து.

நான்காவது பிரபாடகம்.

கண்டம் ௧௫.

கண்ணில் புருஷனாகக் காணப்படுகிறான், அவன் பிரமம் ஆத்மா, அழியாதவன், பயமில்லாதவன்.

௨. இவனை "ஸம்யத்வாம" என்பர். என்னை? மங்களசொருபனாகலின், இவனை யுபாசிப்போர் மங்களசொருபராவார்.

௩. இவனை "பாமகீ" என்பர். என்னை? எல்லா உலகங்களிலும் விளங்குகின்றானாகலின், இவனை யுபாசிக்கின் எல்லா உலகங்களிலும் விளங்குவான்.

௪. இவனை "வாமகீ" என்பர். என்னை? புண்ணியபலனைக் காட்டிவைக்கிறானாகலின், இவனை யுபாசிப்பவன் புண்ணியபலனை யனுபவிக்கின்றான்.

௫. இவ்வுண்மை யறிந்தவன் மரணமடைந்த பின்னர் இவன் தேகத்திற்குக் கன்மம் நடத்திடினும் நடத்தாவிடினும் அவன் காந்தியையடைந்து, சுக்கிலபட்சம், உத்திராயணம், வருஷம, ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண்ட

லம் முதலியவற்றிற்குரிய தேவதைகளின் முறையே யடைந்து தேவனுகி விடுகிறான்.

௬. இவன் கடைசியாகப் பிரமத்தை யடைகிறான் இது தேவமார்க்கம், இவன் திரும்பமாட்டான்.

கண்டம் கசு.

வாயு யஞ்ஞத்திற்குச்சமம், வாயு எங்குஞ் சஞ்சரித்து எல்லாவற்றை யும் சுத்தமாக்குகின்றது. இதற்கு இரண்டுமார்க்கங்கள் உண்டு வாக்கு ஒன்று, மனது ஒன்று.

௨. ரித்விக் வாக்கினை மனதால் சம்ஸ்காரம் செய்கிறான் ஒதா, அத்வர்யு, உத்காதா இவர்கள்மனதை வாக்கால் சம்ஸ்காரஞ்செய்கிறார்கள்.

௩. யக்ஞம் ஆரம்பித்தற்குமுன் ரித்விக் பேசிவிட்டால் யக்ஞம் கெடுகிறது யஜமானனும் பாவியாய் விடுகிறான்.

௪. மவுனமாயிருந்தால் இரண்டுவழிகளும் சம்ஸ்கரிக்கப் படுகிறது. யஞ்ஞம் பலனடைகிறது.

௫. யஜமானன் சிரேயஸ் அடைகிறான். இருகாலால் நடக்கிற புருஷனும் இரண்டு சக்கரமுடைய வண்டியும்போல நடைபெறுகிறது.

கண்டம் கஎ.

பிரஜாபதி உலகங்களைக்குறித்து எது சாரமென நினைத்தார். பிருதிவியில் அக்கினியும், ஆகாயத்தில் வாயுவும், சுவர்க்கத்தில் சூரியனும் சாரமென வறிந்தார்.

௨. பின்னரும் அக்கினியில் இருக்குவேதமும், வாயுவில் யஜுர்வேதமும், சூரியனில் சாமவேதமும் சாரமெனக் கண்டுபிடித்தார்.

௩. மறுபடியும் இருக்கில் "பூ" என்ற வியாகிருதியும், யஜுசில் "புவ" என்ற வியாகிருதியும், சாமத்தில் "ஸ்வ" என்ற வியாகிருதியும் சாரமாகக் கண்டார்.

௪. யஞ்ஞம் செய்யும்போது இருக்கில் தோஷம் வந்தால் "பூ" என்று ஓமஞ்செய்யப் பிராயசித்தமாம். யஜுசில் "புவ" என்றும், சாமத்தில் "ஸ்வ" என்றும் ஓமம் செய்க.

ஐந்தாவது பிரபாடகம்.

பிராணன் ஜ்யேஷ்டமாயும், சிரேஷ்டமாயும் இருத்தலினால் இதை யறிகிறவன் ஜயேஷ்டமாயும், ச்ரேஷ்டனாயுமிருப்பன்.

உ. வாக்கானது வசிஷ்டம், இதை யறிகிறவன் தன் கூட்டத்தாருள் வசிஷ்டனாவன். வசிஷ்டமாவது எல்லாவற்றையுமறைத்துக்கொண்டு தான் முன்னிட்டுப் பிழைத்திருக்கிற தன்மை.

௩. பிரதிஷ்டைதான் சட்சு, இதையறிகிறவன் இம்மை மறுமையில் பிரதிஷ்டையுள்ளவனாயிருப்பன்.

௪. சம்பத்துத்தான் சுரோத்திரம், இதை யறிகிறவன் சம்பத்துள்ள வனாயிருப்பன்.

௫. ஆயதனம்தான் மனது, இதை யறிகிறவன் தன்னைச் சார்ந்தவர் கட்கு இருப்பிடமாயிருப்பன்.

யணவழகு.

நீதி.

ஒருவன் தான் இவ்வுலகில் எவ்விதத் தருமத்தையாவது, அதருமத்தை யாவது தன் சத்திக்கு மிஞ்சினதாகச் செய்தால், உலகத்தார் அவ்விதச் செயல்களைப் பற்றி மனங்களித்துப் புகழ்ந்துபேசினாலும், வயிறெரிந்து சபித்தாலும் அவற்றின் பலன்களை அவன் இவ்வுலகத்திலேயே மூன்றுவருஷத்திற்குள்ளாவது, மூன்று மாதங்களுக்குள்ளாவது, மூன்றுபட்சங்களுக்குள்ளாவது அனுபவிக்கிறான்.

எவன் தன் நன்னடத்தைகளினால் தன் மாதா பிதாக்களைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறானோ அவனே பிள்ளையாவான். எவள் தன் கணவனுக்கு ஹிதமானவைகளையே செய்கிறாளோ, அவளே நல்ல பெண்சாதியாவாள். எவன் தன் தோழனுக்குச் சுகம் வந்தாலும், கஷ்டம் வந்தாலும் அவனுடன் சிநேகம்விடாமல் அவனுக்கு எப்போதும்போல் அனுகூலங்களையே செய்கிறானோ அவனே தோழனாவான். இம்மூன்றும் உலகத்தில் புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கே கிடைக்கும்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

தத்துவங்களும் அதற்கப்பாலும்.

" நேதிநேத்தி யாத்மா க்ருஹ்யோநஹி க்ருஹ்யதே
சீரியோ நஹிசீரியதே ஸங்கோ நஹீசஜ்யதே
ஸிதோ நவ்யததே நரிஷ்யதி விஜ்ஞாதாரஜம ரேகே நவிஜாநீ '

பிருகதாரண்ய உபநிடதம்.

VI. 5-15.

அல்லை யீது அல்லை யீதென உரைக்கப்படும் இந்த ஆத்மா அவன் கிருகிக்கப்படமாட்டான் கிருகிக்கப்படமாட்டானாகலின், அவன் அழியாதவன், அழியப்படமாட்டானாகலின், அவன் தோய்வடையான், தோய்வடையனாக மாட்டானாகிலும், கட்டுப்பட்டவனன்றாகலின், அவனுக்குத் துன்பமில்லை உலைப்பில்லை ஏகாதலி! அறிபவனை யார் அறிவது.

அஜம் த்ருவக் ஸர்வதத்தைர் விசுத்தம்
ஜ்ஞாத்வாதே வம்முச்யதே ஸர்வபாசை:

சுவேதா உப. **II-15.**

'பிறப்பில்லை ஸர்வ தத்துவங்களையுங் கடந்தவன் அத்தேவனை அறிய எல்லாப் பாசங்களினின்றும் விடுபடுகிறான்.

இத்துடன் தத்துவப்படம் ஒனறு அச்சிட்டுத் தந்திருக்கிறது. இதன் முன்னர் அநேக படங்கள்வந்திருக்கினும், இது அதிக சுலபமாகவும் சுருக்கமாகவுமிருப்பதனால், பொருள் யாவர்க்கும் எளிதில் 'விளங்குமென்று எண்ணுகிறோம். மற்றப்படங்களில் காணப்படாத சிற்சில இதில்காணப்படும்' அதாவது 86 தத்துவங்களுக்கும், மூவகை உயிர்களுக்கும் உள்ள இயைபும், நவந்தருபேதங்களின் கூறும் இதனால் விளங்கும். முப்பொருள் விளக்கமும் காணலாம்.

தத்துவங்களின் விபரம் முதலியன தமிழில் உள்ள அநேக தத்துவக் கட்டளைகளில் காணலாம். அந்தந்த மதச்சார்பு பற்றித் தத்துவக்கட்டளைகள் எழுதி யிருக்கின்றார்கள்.

சித்தாந்த மரபட்டவணை, சித்தாந்தக் கட்டளை, திருவாலவாய்க் கட்டளை முதலியன சித்தாந்த மரபைச் சேர்ந்தது. ஞானசிவ வாதக்கட்டளை வேதாந்தமென்ற மாயாவாத மரபைச் சேர்ந்தது.

இம்மதங்களில், இத்தத்துவங்களின் எண்களைப்பல்வேறாகக் கூறுவர்கள். 19, 24, 25, 28, 36, 96-ஆகக்கூறப்படும் இம்மதங்களும் எண்ணின் மேல் நிற்றலால், வடமொழியில் * தத்துவ ஞானத்திற்கு 'சாங்கியம்' (சங்கை) என்னும் தமிழில்'எண்'(எண்ணுமெழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்) என்றும் வழங்கிற்று.

இம்முறையில் கபில சாங்கியர்கள் கொண்டது 19-தத்துவங்கள். வைணவர்கள் 24. மாயாவாதிகள் 25. வேதாந்திகள்(உண்மைவேதாந்தம்) 28, சித்தாந்திகள் 36. இவற்றினை விரித்து 96-ஆகவும் கூறுவார்கள். ஆயினும் வேதாந்திகளும் சித்தாந்திகளும் நீங்க மற்றவர்கள் அநேகமாக அதே தத்துவங்களைக் கொண்டவர்கள். இவர்கள்கொண்ட தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு அதிகமாக வேதாந்திகளும் சித்தாந்திகளும் கூறுவார்களாயினர்.

மேலித்தத்துவங்கள் எல்லாம், மாயையினின்றும் உண்டாகி அதன் கூறுகளாகின்றதே தவிர அவித்தை அல்லது ஆணவம், கர்மம், ஆத்துமா, கடவுள் என்றபொருள்களுக்குச் சம்பந்தமே யில்லை.

ஆணவத்தின் அழுக்கை அலசும்பொருட்டுப்பிறப்பிறப்பென்னும் சுழியிற்படும் உயிருக்கு, பல்வேறு காலங்களின் பல்வேறு நிலைக்குத்தகுந்த பல்வேறுருக்குமதுலமாகும் பல்வேறு சரீரஉடல்கள் அல்லது சட்டைகளாகும் இந்தப் பல்வேறு மாயாதத்துவங்கள் கர்மானுசாரமாக ஆனால் இவைகள் பரம்பொருளாகிய பரசிவனுக்கு இவைகள் சட்டைகளாகா. அவன் தத்துவாதீதன்,''குணாதீதன்'என்று பேசப்படுதலால். சீவனும் ஒவ்வொருகால் இம்முப்பானாறு தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்டமையால் இவ்வாறுபேசப்படினும், சீவனுக்கும் சிவனுக்கும் உள்ள வேற்றுமை உணரற்பாலது. உயிர் உடலோடு ஒற்றி நின்றபோது உடலாய் (சடப்பொருளாய அசத்தாய்) நிற்கும். இறைவனோ எப்பொழுதும் சுட்டுப்பொருள் (Object) ஆகான்.

---

* சாங்கியம் என்றமொழி பிற்காலத்தில், நிரீஸ்வர கபிலசாங்கிய மதத்துக்குப்பேராயினும், ஆதியில் பொதுப்படத்தத்துவஞானமென்றே பொருள்பட்டது(Theory of Religion)அதுபோலவே யோகம் என்றசொல் சாதனம்என்றே பொருள் (Practice)கீதையில் இவ்வழக்கத்தைக் காண்க.

இத்தத்துவங்களின் எண்ணும் அடிப்படையிலிருந்து மேற்படிவரையில் அளக்கப்படும் தத்துவஆராய்ச்சியும், நமக்குப் புலப்படும் கீழ்ப்படியிலுள்ள தத்துவங்களை முன்னிட்டு அவற்றிற்குமேல் மேலாயுள்ள நமக்குப் புலப்படாத அவற்றின் கூறுகளை உணர்தலமேற் செலலுதலால் இதுவும் அளவை நூல் நெறியாற செல்லும் நெறியும் ஆகவே ஒவ்வொரு மதத்தினரும், கீழிட்ட பொருள்கள முதல் சிற்சிலவறறை உள்பொருளாகக்கூறி, அதற்குமேல் பொருளில்லையெனப் பேசும் உலகாயதர் அல்லது நாத்திகர் எனப்பட்டார் நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று என்ற நான்கு பூதங்களைமட்டும் உள்பொருளாகவொப்பி ஆகாசம் என்ற தத்துவத்தை மறுப்பார். பௌத்தரும் ஜயினரும் இந்நான்கு தத்துவங்களை ஒப்பினர். இவர்களிடம் மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்கள் உண்டே என்றுசொல்லின் அவர்கள் இவையெல்லாம், இந்நான்கு தத்துவங்களினின்றும் காரியப்படும் மூளை முதலிய புறக்கரணங்களின் செயலேயெனவும் கூறுவர். இவர்களுக்கு மேற்படியில் மனம் புத்தி என்ற அந்தக்கரணங்கள்தான் உள்ளது, அவறறினின்று புறக்கரணங்களும் உலகமும் விரிந்தது, அவைகள் உள்பொருள்கள் அல்லவெனவும் அறைவர். இதற்குமேல் உயிர் உண்டே என வினவின், உம்மைமுட்டாள் என மொழிந்து, உம்மைவஞ்சிக்கச் சீவன் சிவன் என்று பேசியதெல்லாம் இந்தப் புத்திதான் என்றும் பகர்வர். புத்திமேற்பட்டு அதற்குக் காரணமாயுள்ள மூலப்பிரகிருதி, என்ற தத்துவத்தைக் காண்கிறோம். இது பிரதானமென்றும், பிரகிருதியென்றும், மாயை என்றும், அவ்வியக்தமென்றும் அழைக்கப்படும். இது 24 ஆவது மேற்பட்டு 25 ஆவது தத்துவமாகக் காணப்படும். சும்மிந்து மதச்சார்பினர் இதற்குமேல் தத்துவங்கள் இருப்பதாக ஒப்பார். அதற்குமேற் கூறப்பட்ட தத்துவங்களும் இவைகளுக்கடங்கியனவே என்று கதறுவர். அதுமட்டன்றி, சடப்பொருள் (அறிவில்லாத பொருள்) இவ்விருபத்துநான்கு தத்துவஙகளோடு நில்லாது, மிகவும் நுண்மையதாய், அறிவாயக் காணப்படும் என்பதை ஓர்கிலர். அப்படி ஓர்ந்தபோதும், இவ்வதிக தத்துவங்களை மாயையின் கூறுகளாகக் கொள்ளாமல், அவைகள் சீவன் சிவன் என மயங்குவர். இம்மயக்கத்துக்கும் காரணம் இவ்வதி சூக்குமமாகிய தேகங்களில், சீவனும் சிவனும் அதிகப்பிரகாசமாய் விளங்குதலாகும்.

இது நிற்க. குணம் * என்பதும் மூலப்பிரகிருதியின் தன்மைக்குப் பெயராகி, சத்வம், ராஜஸம், தாமஸம் என முத்திறப்படும். அக்குணமும் பிரகிருதிக்குமேற்பட்ட தத்துவங்களின் குணமும் ஆகாது, மூவகை உயிருள் கீழிட்ட சகலர்களுடைய சட்டையாகும்.

---

* இந்து மதத்தருள், சிலர் முக்குணம் பிரதானத்தின் குணமென்பர். சிலர் பிரதானமே யெனபர். ஆதியில், குணம் என்னும் பதம் பிரதானத்தின் குணமென்றே பொருள்தந்து, பின் எல்லாப்பொருளின் இயல்புக்கும் பெயராயிறறு.

இச்சகலரும், அணுக்கள் முதல் அரும்பதம்பெற்ற கடவுளர்கள் ஆவர்கள். இழிட்ட உயிர்களில், தாமஸம் அதிகமாகவும் மற்றகுணங்கள் கொஞ்சமாகவும் காணப்படும். மேலிட்ட உயிர்களில் சத்வகுண மதிகரித்துநிற்கும். அப்படி அதிகரித்துநிற்கும் சகலர்கள் கடவுளர்களாகி, சிருஷ்டி முதலிய பெருந்தொழில்களைச் செய்வர்கள். இதனாலும், நம்முடைய சிறுமையினாலும், இத்தேவர்களையே பரமசிவமாக எண்ணி மயங்குவதுண்டு. அதிலும், திரிமூர்த்திகளில், ருத்திர மூர்த்தியை சாரூபத்தினாலும், பெயரொற்றுமையினாலும் சதுர்த்தனும் மூவர்கோனுமாகிய உமாபதியாக அதிக மயக்கப்படுவர். இம்மூர்த்தி அப்படி சாரூபம்பெற்றதும் அவருடைய சுத்ததனுவின் மகத்துவமென்க. எப்படியெனின் தேகம் வெண்மையாதலின், பளிங்கைப்போல் சார்ந்ததின் வண்ணமாகி, தன்னுருவும் பெயரும் விளங்காது ; உள்ளொளிக்கும் பரமபதியின் உருவமும் பெயரும் பெற்றதென்க. இதனை ஓராது சிலர் திரிமூர்த்தி ருத்ரன் சகுணப்பிரமமென்றும் அதன் உபாசனை இழிட்டபடிகளிற் பயன்படுமென்றும், சிவத்தின்வேறாகிய நிர்க்குண பரப்பிரமத்தின் உபாசனை தான் முத்தியைத் தருமென்றும் சொல்வர் அதனால் நிர்க்குண உபாசனை, சகுண உபாசனையைவிட என்னமோ அதிதுல்யமென்பது அவர்கள்கருத்து, மாயையில் உண்டாகிய மேல் தத்துவங்களிலிருந்து சரீரம்பெற்ற நிர்க்குணப் பிரமங்கள் அநேகர் உளராதல் ஓராது. பிரளயாகலரும், விஞ்ஞானகலரும் இவ்வித நிர்க்குணப்பிரமங்கள் ஆவார். அவர்களுக்கு இப்பூமியிற் பிறப்பும் இறப்பும் இல்லை.

கபில சாங்கியர்களும், மாயாவாதிகளும், பிரகிருதி அதன் 24-தத்துவங்களையும் கூறி, அதற்குமேல் 25-தத்துவமாகப் புருஷன் (ஆத்மா) அல்லது பிரமம் என்ற ஒரு பொருளைக் கூறுவார்கள். நிர்க்குணமாகிய இந்தப் பிரமம், முக்குணங்களோடு தோய்ந்து மும்மூர்த்திகளாகிய சகுணப்பிரமங்கள் ஆவதாகக் கொள்வர். ஆயின் நின்மலன், நிராமயன், குணாதீதன், தோய்விலான் என்று பேசப்படும் பிரமம் மலத்திற்கட்டுப்படுவதெப்படி தோய்வுறுவதெப்படி எனவினவின், சிலர்கன்னியமாய்த் தங்களுக்குதெரியாதென்பர். சிலர் வார்த்தை வீணைப் பிரயோகம்செய்து பலவித சாலங்காட்டி நிர்க்குணப்பிரமம் சகுணமாகிய ஈசுவரன், சீவன் ஆவதில்லை. ஆவதைப்போல் காண்பது மித்தை மருள் என்பர். ஆயின் இது மருள் இல்லையேல், இருள்பொதிந்த இயமானன் (ஆத்மா)ஒனறுளதேல், சீவனைப்போல் நின்ற பிரமத்தைத்தவிர வேறுபொருளும் இல்லையேல் பின்பரம்பிரமமாகக் கொண்ட அதுவும், சீவனாகவே ஏற்படும், ஏனைய மதத்தினர் மாயையும்,

புத்தியையும், மாலயன் முதலியோரையும், பரம்பொருளாகக்கொண்டு மருண்டவர்போலவே இவர்களும் சாதாரண சகலசீவனையே சிவமாகக்கொண்டு நின்றவர்கள் ஆவார்கள் இவ்விஷயத்தை முடிக்குமுன்னர், சகுணவாதிகள் கூறும் ஒரு கூற்றைப்பற்றிப் பேசிப்போவோம். அவர்களுக்குக்கடவுள் நிர்க்குணன் என்ற சொல்வது அவ்வளவு சம்மதமில்லை. ஆனால், வேதங்களில் அவனை அப்படிப்பேசிற்றே எனின், நிர்க்குணன் என்பதற்குக்கெட்டகுணங்கள் இல்லாதவன் (ஹேய குணரஹிதன) சகுணன் என்பதற்கு சுத்த சத்வத்தில்உண்டாகிய நல்ல குணங்களையுடையவன் என்பர். ஆனால் அவர்களுக்கு வேததிலும் அதிக சிலாக்கியமான கீதையில், கடவுளை முக்குணங்கடந்தவனென்றும், முக்தனுமே முக்குணங்களையும் கடக்கவேண்டுமென்றும் முறையிடுகின்றதேயெனில், முக்குணங்கள் இல்லாமையான் சத்துவகுணமில்லையென்று சொல்வது அடாதென்பர்!! இப்படிப் பிரமாணங்களையெல்லாம் குதர்க்கம்செய்து ஆபாசப்படுத்துவதும், எங்கே தங்கள் கடவுள், பரம்பொருளாகாமற் போகின்றதோ என்கின்ற அபிமானமும் துக்கமுந்தான். நாம் அடிக்கடி கூறியிருக்கின்றோம். கடவுளை எந்தப்பெயரினுலும் அழைத்து வந்தனை வழிபாடு பண்ணலாம். ஆனால் தியானிக்கப்படும் பொருள் இறப்பிலி பிறப்பிலியாகவும், முக்குணம் கடந்ததாகவும் இருக்கவேண்டும். ஆகவே இது வெறும்வார்த்தைச் சண்டையாகாது, அவர்கள் சில இடுகுறிப்பெயரால் வழங்கும் பொருள்களே வேற்றுமையுள்ளதாகக் காண்க.

இது நிற்க, சகலருக்குமேல் பிரளயாகலர் எனப்பட்ட உயிர்கள் நிர்க்குணராய், 27-முதல்-30-வரையுள்ள தத்துவங்களினின்றும் தேகம் பெறுகிறார்கள். இத்தத்துவங்களாலாகிய ஏனைய உடலினின்றும்வேறாகியும் நுண்ணியதாயுமிருப்பதால், இவ்வைந்து தத்துவங்களுமே ஒன்றாய்ச்சேர்த்துப் புருஷ தத்துவம் அல்லது ஆத்ம தத்துவம் எனப்பேசப்படும். இதனால் ஆத்மாவைவிட அவ்வியக்தம் பெரிது, அவ்வியக்தத்தைத் தவிர பராத்மா பெரிது என்ற வசனங்களின் உண்மை என்னதென வெளியாகும். இங்கு ஆத்மா என்றது சீவனாகாது, ஆத்ம தத்துவமாகும். இவ்வாத்தும தத்துவம் 31 தத்துவமாகிய அசுத்தமாயையினின்று பிறப்பதைக் காண்கின்றோம். மூலப்பிரகிருதி, 30 ஆவதாகிய கலையினின்றும் உண்டாகிறது. இதற்கு மேலிட்ட 5தத்துவங்கள் மிகவும் உன்னதபதவியிலுள்ள விஞ்ஞானகலராகிய உயிர்களுக்கு உடலாகிச்சுத்தமாயையினின்றும் உண்டாகின்றது. அவர்களிற் பக்குவப்பட்டோர் மகேஸ்வரர், சதாசிவர், பிந்துமூர்த்தி, நாத

மூர்த்திகளாகின்றார்கள் கடைசியாகநின்ற பிந்து நாதமூர்த்திகள் கடவுளுக்கு அதிகம் அணுகியிருத்தலால், சிவம் சத்தியின பூர்ணகலைகளும் அவர்களின் விளங்கப்பட்டுச் சிவம் சத்தி என்றும அவர்களுக்குப் பேர்வந்தது. எனினும் நவந்தருபேதத்தில்,கீழ்நின்ற சகுணபிரமங்களாகிய மும்மூர்த்திகளும் நிர்குணப்பிரமமாகிய மகேஸ்வர பிரமம், சதாசிவப்பிரமம், விந்துப்பிரமம், நாதபபிரமம் ஆகிய நால்வரும் சீவர்களேயாகில் அசுத்தமாயை, சுத்தமாயையினின்றும் உடலைப்பெறுகிறார்கள். இந்த மூர்த்திகளையும்,வேத உபநிடதங்களில் பரமபொருள்களாகவும் பேசப்படுகிறது. இதனாலும், திரிமூர்த்தி ருத்ரரிலிருந்து மேலிட்டமூர்த்திகளுக்குப் பரமேசுவரனுடைய நாமங்களாகிய சிவன், சங்கரன், சம்பு, பவன், சர்வன், பசுபதி, அரன், ருத்திரன் என்ற நாமங்கள் அதே உருவம் காளகண்டம, திரிநேத்திரம் உமாசகாயத்வம் முதலியன பேசப்படுவதாலும் நம்மதத்தினரும் கூட மயங்குகிறார்கள், பிறர் மயங்குவதற்குக் கேட்பானேன். இதன் காரணம் மேல் கொஞ்சம் காட்டுவோம். இந்த ஈஸ்வரர்கள் சகலரபோலப் பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவர்களாதலாலும், கீழ் பதவிக்கு வரமாட்டார்களாதலாலும், பரமேஸ்வரனை அணுகி நிற்றலான் அவன் சுயமபிரகாசமும் உன்னத மகிமையும் இவர்களிடம் பிரகாசிக்கின்றது. சாக்கிரதை, சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம்என்ற நாலவஸ்தைகளும் சகலருக்கேயன்றி,பிரளயாகலர்,விஞ்ஞானகலருக்கில்லை. ஆகவே பரமாத்மா துரிய அவஸ்தையிலிருப்பதாக ஒருவர் கூறியிருப்பது * பரநிந்தையாகும். அப்படி ஒருபொருள் துரிய அவஸ்தையிலிருப்பதானால், சித்தாந்திகள் கூறுவது அப்பொருள் சீவனேயாகுமல்லது சிவனாகமாட்டாது. ஆயின், பரம்பொருளை 'சிவம் அத்வைதம், சாந்தம், சதுர்த்தம்' என்று வசனங்களில் நாலாவதாகப் பேசப்படுகிறதேயெனின், அங்கு மும்மூர்த்திகளுக்கு மேலானவனென்றே பொருள்படும். இவ்விதம் பரமசிவன் துரியப்பொருள் பேசப்பட்டது கால அளவில் புதுபுது மதங்கள் உண்டாகி வளர்ந்ததினாலும், அதனை நன்கு ஞாபகத்தில் வைக்காததினாலும் புறச்சமயிகள் நம் ஹிந்து மதத்தைத்தூஷிப்பதற்கு இடங்கொடுத்த தெனக. கிரிஸ்டியன் காலேஜ பத்திரிகை ஒன்றில், ஒரு பாதிரியார் வேமன யோகியைப் பற்றிப் பேசப்புகுந்து, பரமபொருள் திரிமூர்த்திகளுக்கு அப்பாற்பட்டவனெனவும், அப்பொருளை தேவன், பரமாத்மா, பிரமம் என்ற பதங்களால பேசியுமிருக்கவும், இக்காலத்துத் தெலுங்கு நாட்டில், நாராயணனே பரமபதியாகக் கொண்டிருக்க

* Theosophy of the Vedas Vol I P. 7.

வும், வேமனயோகி, சிவனே பரப்பிரமமாக என் கூறுகின்றனரென அதிசயிக்கின்றார். ஒரு வேளை வீரசைவ மதப்பிரவேசத்தால்போலும் என்று சந்தேகிக்கிறார். ஆயின் லிங்காய மதம் உண்டாவதற்கு அநேக காலங்களுக்கு முன்னே உள்ள அதர்வசிரம் முதலிய உபநிடதங்களிலும் மகிமனுஸ்தோத்திரம் முதலிய நூல்களிலும் உள்ள பிரமாணங்களையும் நாம் வேறு இடங்களில் உதகரித்து இருக்கின்றோம். முடிவில் இச்சிறுமொழிக்கு மேற்கோளாகக்காட்டியிருக்கும் மந்திரங்களின் உண்மை இந்தத் தத்துவ ஆராய்ச்சியால் எவ்விதம் நன்கு புலப்படுவதைக் காண்க. மாணுக்கன் சேதன அசேதனப பிரபஞ்சங்களில், வெளியாகக் காணப்படும் சக்திகளை அதற்கு மேல் வெளியாகாத சக்திகளையும், மேலும் மேலும் உள்ள அறிவையுடையவும், கீழுள்ளவற்றை 'அல்லை யீது' 'அல்லை யீது' என மறுத்துச்சொல்லவும் சத்தும் அசத்துமாகிய அவ்வியக்தம், ஆத்துமாவைக் கடந்துசெல்லவும்.

" ஏகோ தேவஸ் ஸர்வபூதேஷு கூடஸ்ஸர்வவ்யாபீ ஸர்வபூதாந்த ராத்மா
கர்மாத்யக்ஷஸ் ஸர்வபூதாதிவாஸஸ்ஸாக்ஷி சேதா கேவலோ நிர்குணச்ச "

ஸ்வேதாஸ்வதர VI-11.

'ஒரே தேவன், எல்லாபூதங்களிலும் மறைந்துள்ளான், எல்லாவற்றிலும் நிறைந்துள்ளான், ஒவ்வொரு ஆத்மாவுள்ளும் அந்தரான்மாவாயுள்ளவன்; எல்லா கர்மங்களையும் அளக்கின்றவன, எல்லாவற்றிலும் வசிக்கின்றவன், சாக்ஷி, சேதனன், நிர்க்குணன்.

" தமீச்வராணும் பரமம் மகேச்வரம் தம் தைவதாநாம்
பரமஞ்ச தைவதம்;
பதிம், பதீனும் பரமம், பரஸ்தாத் விதாமதேவம்
புவனேச மீட்டியம். " Do. VI-7.

ஈஸ்வரர்களுக்கெல்லாம் ஈச்வரன், மகேச்வரன், தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவஸ், பதிகளுக்கெல்லாம் பதியாயுள்ளவன், எல்லா பரத்துக்கும் தேவன், புவனங்களுக்கெல்லாம் ஈசன்.

" நித்யோ நித்யானும், சேதனச் சேதனனும்
ஏகோ பஹுனும் யோவிததாதி காமாந்;
தத்காரணக் ஸாங்கிய யோகாதி கம்யம் ஞாத்வா
தேவம் முச்யதே ஸர்வ பாசை. " VI-13.

"நித்யரில் நித்யன், சேதனர்களிற் சேதனன், ஒருவனாயும், யாவருடைய இச்சைகளையும் கொடுப்பவன், அந்தகாரணன், சாங்கிய யோக முதலியவற்றிற்கு நெறியாயுள்ளவன், அவனையறிந்து வழிபடில், எல்லா பாசங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். என்று பேசப்பட்டும் அப்பரஞ்சோதியின் அருட்பிரகாசம் நம் கண்ணுக்கு எதிர்ப்படவில்லையா!

இங்குச் சகுணநிர்க்குண பிரமங்களைப்பற்றிப் பேசினோம்; சாதாரண வழக்கில் இதன் உண்மை சரியாக ஓராமல், ஆங்கிலேயத்தில் பொருத்தமில்லாமல் (Personal Impersonal God) என்று மொழிபெயர்க்கின்றார்கள் இப்பதங்களின் உண்மைப்பொருளையும் வேற்றுமையையும் பற்றி இன்னொரு பத்திரிகையிற் பேசுவோம்.

ஜே. யம். நல்லசாமி பிள்ளை.
B. A., B. L.,

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

விக்கிரக ஆராதனை அவசியம்.

சர்வலோகைக நாயகனாகிய பரமேசுர பிரபுவானவர் பா[illegible] இவ்வுலகின்கண் சர்வ சீவராசிகளும் தம்மை வழிபட்டு முத்தி யின்பம் பெறும் பொருட்டே திருவுருக்கொண்டு விளங்குகின்றாரென்பது ஆகமநூற்றுணிபு.

சொரூபம்—தடத்தம்
அநாதி—ஆதி
இயற்கை—செயற்கை
மெய்—பொய
காரணம்—காரியம்.

நமது சமயாசாரிய சுவாமிகளாகிய திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் திருநாவுக்கரசு நாயனார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இவர்கள் மூர்த்தி தலந் தீர்த்தத்தின் மகிமையை இக்காலத்திலுள்ளவர்களும் நன்குணர்ந்து, பின்பற்றி யொழுகவேணுமென்று பெருங்கருணையோடு பல தலங்களினுஞ்

சென்று நம்மிறைவன் திருவுருக்கொண்டு விளங்கும் திருவருட்டித்தைப் பல அற்புதச்செயல்களால் விளக்கிய தன்மையும் அறியற்பாலதொன்றும். அவர்கள் புரிந்த அற்புதச்செயல்களெல்லாம் பன்னூன் முகமாக அறியக் கடந்ததாதலின், அதனை விரிக்கிற பெருகுமென்றஞ்சி விடுத்தாம்.

ஒருவழிபிலாயினும் மனம் நிலைபெற்றிராது இக்காலத்திலுள்ளார் சிலர், பிரமமென்றும, ஞானமென்றும், சுவாமிகளென்றும் இன்னுஞ்சிலர் வேதாந்தமென்ற சொல்லுக்கே பொருள் எட்டுணையேனுந் தெரியாது வேதாந்திகளென்று பெயரைமாத்திரம் ஆற்றொணாச சுமையாகத் தாங்கிக் கொண்டு கோயில், தலம், தீர்த்தம் இவற்றில என்ன இருக்கிறது ஒன்று மில்லையெனச் சிலர்க்கு வற்புறுத்திக்கூறித் தன்னோடமையாது அவர்களை யுந் துணைகொண்டு எரிவாய் நரகத்திற்கு ஆளாகின்றார்கள்'

"மூர்த்திதலந் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கு
வார்த்தைசொல்லச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே"

என்று வேதாந்த சித்தாந்த நூலுணர்ச்சியிலும் சிவாநுபூதி நிலையி லும் மேம்பட்டு விளங்கிய மகா ஞானியாகிய தாயுமான சுவாமிகள் அரு ளிச்செயதிருக்கின்றார்.

நம்மிறைவன் வாக்கு மனது கோசரவஸ்துவாயினும் உயிர்கள் தம் மை வழிபட்டு உயயுநிமித்தம் மூர்த்திதலந் தீர்த்தங்களிலே தம்முடைய திருவருளை விளங்கச்செய்து அவ்விடத்திலே தம்மை வழிபடுவோர்க்கு அருள் வழங்குவார் இதுபற்றியே தான், "மூர்த்திதலந் தீர்த்தம் முறை யாய்த் தொடங்கினர்க்கு-வார்த்தைசொல்லச் சற்குருவும் வாயக்கும் பரா பரமே"

எனறு அருட்பெருஞ்செல்வா அருளிச்செயதார். கடவுள் வணக்கத் துக்கு மூர்த்தி மிக அவசியமானது. மூர்த்தி என்றால் விக்கிரகம் (அல்லது) திருமேனி எனறு அர்த்தமாம். கடவுள் நாம் தம்மை வழிபடு நிமித்தம் விக்கிரக முதலிய திருமேனிகளைத் தம்முடையனவுகளாகக் கொள்ளுகிறார்.

அது எதுபோலவென்னின் அக்கினி நமக்கு உபகாரஞ்செயயும்பொ முது விறகு திரி முதலியவற்றைப்பற்றி நின்று விளங்கி உபகரித்தல்போ லென்க.

எனவே அக்கினியின் உபகரிப்பை நாம் பெறவேண்டுமானால் அங்க னம் ஒரு இந்தனத்தைப்பற்றாதநிலையில நாம் பெறுவதில்லை. அதுபோலவே

கடவுள் இவ்வாறு ஒரு திருவுருவைக்கொள்ளாத நிலையில் நாம் அவரை வணங்குதற் கியலாது.

ஆனால் இவ்வியலாமை கடவுளின் பாலதன்று கடவுள் எவ்வாறுமின்றும் அநுக்கிரகிக்க வல்லவரே யாம.

அவர் அறிவினின்று உணர்த்துதலை ஏற்கும் வல்லமையுடைய விஞ்ஞானகலர்க்கு அவ்வாறே அநுக்கிரகிக்கின்றார். அவ்வன்மைபெறாத பிரளயாகலர்க்கு ஒரு திருமேனிகொண்டு முன்னின்றுணர்த்துகின்றார். சகலர்களாகிய நமக்கோ குரு லிங்க சங்கமங்களின் வாயிலாக அநுக்கிரகம்பண்ணுகின்றார். ஆதலால் அவ்வியலாமை உயிர்களிடத்துள்ளதே யன்றி கடவுளின் பாலதன்று.

கடவுள் நமது இயலாமையை உணர்ந்தே நமது சக்திக்கேற்ப இவ்வாறு விக்கிரகத் திருமேனியில் எழுந்தருளிநின்று அநுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அவ்விதம் விக்கிரகத்திருமேனியில் எழுந்தருளுதற்கு ஒரு முக்கிய நியாயமிருக்கிறது. அது யாதெனில் நம்முடைய அறிவு கண்ணிந் திரியத்தைத் துணைகொண்டு அதன் வாயிலாக கண்டவற்றையே யறியும் அவையல்லாதவற்றை அறியமாட்டாது. அதனால் அக்கண்ணிந் திரியத்துக்கு விஷயமாகத் தக்க ஒரு விக்கிரகத்தில் தம்முடைய திருவருளைநிறுத்தி அவ் விக்கிரகத்தைத் தமக்குத் திருமேனியாக ஏற்கிறார்.

நாம் அதை நம்முடைய சக்திக்கேற்ப கண்ணினாற்றரிசித்துப் பேறு பெறுகின்றோம். இதைத் தவிர நமக்குச் சிறந்தசாதகம் வேறில்லை என்பது பெற்றாம். பெறவே விக்கிரக வணக்கம நமக்குப் பெருஞ்சாதகமானதொன்றென்பது யாரும் இலகுவில் அறியற்பாலதே.

இன்னும் நம்பிறைவன். எவரெவர் எந்தெந்த விக்கிரகமாக உட்கொள்ளினும் அவர் அந்தந்த விக்கிரகத்தினிடமாகநின்று விளங்கி அநுக்கிரகிக்கின்றாரென்பது புராணேதிகாச மிருதியாதிகளிற் பிரசித்தம்.

"யாதொரு தெய்வங்கொண்டீரத் தெய்வமாகி யாங்கே-
மாதொரு பாகனார் தாம் வருவர்"

என்ற சிவஞான சித்தியார் திருவிருத்தத்தாலும்,

"மொக்கணி யருளிய முழுத்தழன்மேனி சொக்கதாகக் காட்டிய

தொன்மையும்" என நமது மணிவாசகப் பெருமானமுதத் திருவாக்காலும், இன்னும் பன்னூல்களாலுந் தெளியக் கிடந்தன.

அதிவிரைவில் விக்கிரக ஆராதனை அவசியம் என்னும் விஷயத்தைச்சிறு புத்தகமாக வெளியிட்டு நமது அன்பர்களுக்குபயோகிக்க எண்ணியிருப்பதால் இது விஷயத்தை இம்மட்டோடு நிறுத்தினேன். சுபம்!

S. நடேச தேசிகன்.
கவர்ன்மெண்ட் ஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதன்,
திருமலைராஜன் பட்டணம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஞானம்.

சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களிலே முத்தியுபாயங்கள் என்று எடுத்துப் பேசப்படும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களுள்ளும் ஞானமே தலைமைபெற்றுச் சிறந்தது. இந்த ஞானத்துக்கு முதன் மூன்று பாதங்களும் சோபானங்களாகும்.

"விரும்புஞ் சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கும்
அரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே"

இந்த மூன்று பாதங்களும் ஞானத்துக்கு ஏதுவாகுமன்றி நேரே முத்திக்கு ஏதுவாக மாட்டாவாம். முத்திக்கேது ஞானமாத்திரமே யாகும்.

"உரைசெயிற் பரமஞான மொன்றுமே முத்திக்கேது
சரியைகள் கிரியையோகந் தாமொரு மூன்றுஞான
மருவுதற் கேதுவென்றே மறைபுகன் றிடுமால்"

இந்த ஞானத்தை, சாத்திரப்பயிற்சி வாயிலாகப் பெறப்படும் அறிவு மாத்திரையே என மயங்கி அழிவாரும் பலர் இந்தக் காலத்துள்ளார். சீவான்மாவைப் பரமான்மா என்று அறிவதே முத்தியுபாயம் என்று அசுத்த வேதாந்திகளாகிய மாயாவாதிகளிற் சிலரும் தடுமாறுவர். அறிவுக்கும் ஞானத்துக்கும் பெரிது பேதமுண்டு. அறிவு மாயாவரைப்பினுட் பட்ட

தொருபொருள். ஞானம் அந்த மாயா வரைப்பிறுக்கு அப்பாற்பட்ட உண்மை அநுபவம்

அறிவுக்கும் அநுபவத்துக்கும் மிகப் பேதமுண்டு வெல்லம் தித்திக்கும் என்று அறிவதும், அத்தித்திப்பை நாவால் சுவைத்து அநுபவிப்பதும் தமமுண் மிகப் பேதப்படும்.

அறிவு மாயாகருவிகளின் உபகாரங்கொண்டு ஈட்டப்படுவது ஞானம். அக்கருவிகளைக் கழன்றுநின்று அநுபவிக்கப்படும் அநுபவமாகும். இந்த ஞானத்துக்கு அறிவும் ஒரு சிறிது உபகாரமாகும். ஆனல் ஞானத்துக்கு முக்கியமான ஏது அன்பே யாகும்.

அறிவிலலாரும் 'ஓர் ஓர்.'காலத்தில் அனபுடையராகக் காணப்படுவர். இந்த அன்பு மெய்யன்பெனப்படாது. உண்மையை அறியாமற் செய்யப்படும் அன்பு "குருட்டுப்பத்தி"எனப்படும். உண்மையை உள்ளபடி அறிந்து, அவ்வறிவு காரணமாக அந்த உண்மையிற் செய்யப்படும் அன்பே மெய்யன்பெனப்படும இந்த மெய்யன்பு காரணமாக உண்மையை அநுபவிக்கும் அநுபவமே ஞானம் எனப்படும்.

கடவுளோடு நாம் எல்லாம் அத்துவித சம்பந்தம் உடையேம் என்று அறிதன் மாத்திரையால் (அதாவது எமது மனதில் நினைத்தன் மாத்திரையால்) நாம் முத்திக்குப் பக்குவிகளாகிவிடமாட்டேம். கடவுள் எம்மை உயிர்க்குயிராய்நின்று ஆட்டுகின்ருர். எமக்கு யாதானும் ஒருசெயல் இல்லை என்பதை அநுபவத்திற்கண்டு, எமது நினைவு செயலற்று நிற்கும் அந்த நிலையே நாம் கடவுளுடைய அத்துவித சம்பந்தத்தை அநுபவத்திற்காணும் நிலையாகும். இந்த நிலையைப் பரமபதியாகிய சிவபெருமானே இனைத்தென்று எடுத்து வாயாற்சொல்வ தரிதெனக்கொண்டு, "இருந்தபடி இருந்துகாட்டிச் சொல்லாமற் சொன்னுர்" என்ருல் நாயினுங் கடையேமாகிய நாமா அதனைஎடுத்து விளக்கவல்லேம்!! இந்த நிலைக்கும் எமது அறிவுக்கும் எத்துணைப பேதமுண்டு என்பதை எடுத்துக் காட்டுதற்பொருட்டே நாம் அந்த நிலையை ஒரு சிறிது விளக்கத்துணிந்தேம். இங்ஙனமான தொரு அதீத நிலையை எமது அறிவு நிலை என மயங்குவது எத்துணைப்பேதைமையாகும்!!

இந்த ஞானமே முத்திக்குரிய ஏகசாதனம் என்பதே அறியாத வேறு சிலர், கர்மயோகத்தாலும் முத்திகூடலாம், பக்தியோகத்தாலும் முத்தி

கூடலாம், இராஜயோகத்தாலும் முத்தி கூடலாம், ஞான யோகத்தாலும் முத்தி கூடலாம் என்று மயங்குவர். இவர்கள் ஞானயோகம் என்று எடுத்துப்பேசுவதும் சாத்திர ஞானமாகிய அறிவையே யாகும். இவர்களுடைய கொள்கைப்படி நிரதிசயானந்தமாகிய பரமுத்தி, சற்கருமத்தாலும் பத்தி மாத்திரையாலும், யோக சாதனையாலும், ஞான முதிர்ச்சியினாலும், ஒப்பவே அடைதற்பாலது என்றபடியாகும். இவர்களுடைய இந்தக்கொள்கை முத்தி யிலக்கணத்தை உள்ளபடி விளங்கிக்கொள்ளாமையால் எய்திய விபரீத விளக்கமாகும். இவர்கள் இங்ஙனங்கொள்வது மாத்திரமன்றி, எல்லாச் சமயங்களும் முத்திக்குரிய நெறிகளாமெனவும் மயங்குவர். இந்த மயக்கம் எல்லாம் சமயத்தின் பிரயோசனத்தையும் அதனால் எய்தற்பாலதாகிய உறுதிப்பயனையும் அறியாமையால் வந்த கெடுதியாகும். இக்காலத்திலே தலை எடுத்துப் பெருமுழக்கிடும் லௌகிகத்துக்கு ஏற்புடைத்தாகச் சமயக்கொள்கையையும் திரிபுறுத்துக் காட்டிவிடுமாறு பலர் முயன்று நிற்பது "கலியின் வண்ணம" போலும்! லௌகிகத்திலே அமிழ்ந்துகிடப்பார் மெச்சிக்கொள்ளுமாறு சமயத்தை விளக்கிக் காட்டுவதுண்டானால் அவர்களாற் பெரிது நன்கு மதிக்கப்படலாம் என்பது இவர்கள் கருத்துப்போலும்! ஆனால் லௌகிக சன்மானத்தின் பொருட்டாகச் சமயத்தைத் திரிபுறுத்துக் காட்டுவது உய்தியில் பெருந்தோஷமா மென்க.

எல்லாச் சமயங்களாலும் ஓர் ஓர் பயன் சித்தித்தல் கூடும் என்பதை நாம் சிறிதும் ஆக்ஷேபிப்பதில்லை. ஆனால் எல்லாச் சமயங்களாலும் உறுதிப் பயனாகிய பரமுத்தி சித்திக்கமாட்டாதென்பதே நமது சமயக்கொள்கை. சரியை கிரியை யோகங்களாலும், அவற்றை ஒருவாறு விளக்கிக்காட்டும் கர்மயோக பத்தியோக இராசயோகங்களாலும் எய்தற்குரிய பயன் சாலோக சாமீப சாரூபங்களன்றி உறுதிப்பயனாகிய சாயுச்சியப் பேறன்றாம். இந்தப் பெரும்பேறு ஞானத்தால் மாத்திரமே சித்தித்தற்குரியது.

இந்த ஞானம் சாத்திரங்களைக் கற்றன் மாத்திரையால் எய்தற்குரிய தல்ல. இது தனக்குச் சோபானங்களாயுள்ள சரியை கிரியை யோகங்களைச் சாத்திர வழிநின்று கிரமப்படி அனுட்டித்து, ஞான சாத்திரங்களைக் குருமுகமாகக் கேட்டுத் தெளிந்து, ஞானாசாரியர் வாயிலாக அச்சாத்திரப் பொருள்களை அநுபவத்திற்கண்டு, அங்ஙனம் கண்டமைபற்றிச் சிவானுபூதி பிறந்து, நான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரங்களை அநுபவித்தலினால் சித்தித்தற்குரியது. இங்ஙனமாகவும் இக்காலத்துள்ளார் சிலர் சமய சாத்திரங்களிற் சிலவற்றைக் கற்றுவிட்டுத் தாம் எல்லாம் ஞானிகள் என்றும்

தமக்குச் சமயானுட்டானங்கள் சிறிதும் வேண்டற்பாலன அல்ல என்றும் அகங்கரித்துத் தமக்கும் பிறர்க்கும் பெருங்கேடு சூழ்வாராயினர். இவர் களைக்கண்ட லௌகிக ஞானிகளும், தாம்பிராகிருத சாத்திரங்களிலே பாண் டித்தியம் படைத்துளார் என்றும், ஆகவே தமக்குக் கிரியைகள் சிறிதேனும் வேண்டற்பாலன வல்ல என்றும் மதர்ப்புறுவாராயினர். கிரியாமார்க்கம் அறிவின்குறைந்த சனங்களுக்கு மாத்திரமே உரியது என்பது இவர்கள் கரு த்து. பின்னும் சிலர் தாம் கடவுளிடத்தே பத்தியுடையார்போலக் காட்டிக் கடவுளை அடைதற்குச் சாத்திர அறிவு சிறிதும் வேண்டற்பாலதன்றென் றும் "வித்தையென் முத்திதருமோ" என்றும், கடவுளை அடைதற்குப் பததிமாத்திரமே வேண்டியதென்றும் பிணங்குவர். இவர்கள் ஒருவராவது உண்மை நெறியில் நிற்கின்றார் என்று சொல்லத்தக்கதல்ல. கடவுளை அடை தற்குப் பத்தியும்வேண்டும் (பத்தியே விசேடமாக வேண்டப்படும்) அறி வும் வேண்டும், சமயானுட்டானம் வேண்டும். இவற்றுள் ஒன்றுவது தானே தனித்து முத்திக்குரிய சாதனமாக மாட்டாது. இவை எல்லாம் கூட்டியவழியும் ஞானம்உதித்தாலன்றி முத்தி சித்திக்கமாட்டாது. ஞானம் உதித்தற்கு இவை எல்லாம் இன்றியமையாது வேண்டப்படும் சாதனங் களாம்.

ஞானம் உதிப்பதும், கீழ்ப்படிகளாகிய சரியை கிரியை யோகங்கள் சாத்திரஞ்சொல்லிய வழிநின்று கிரமந் தவறாது அனுட்டிக்கப்பட்டாலன் றிக் கூடாதாம். அவை கிரமந்தவறாது அனுட்டிக்கப்படுதலாற்றானே, அவ் வனுட்டான வாயிலாகச் சிவ சத்தி நம்பாற்பதிந்து, ஞானஞ் சித்தித்தற்கு வேண்டப்படும் பயிற்சி எம்பாற் படிமுறையா அமைந்து, நாம் எல்லாம் ஞானத்துக்கும் பக்குவிகளாவேம். வைத்திய வித்தையைப் பயில்வார் எல் லாம், வைத்திய சாத்திரவிதிக்கும் முறையைக் கிரமமுற அனுசரித்த லின்றித் தம்மனம்போனவாறு ஓர் ஓர் முறையை அனுசரித்தால் வைத் திய வித்தையைக கற்றுத்தேறுவது சிறிதும் கூடாது. பரம வைத்திய மாகிய ஞானத்துறையைக் கற்பதற்கு இந்தக் கிரமம் மனமடங்க அதிக மாக அனுட்டிக்கப் படுதல்வேண்டும்.

ச. சபாரத்தின முதலியார்,

யாழ்ப்பாணம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

முத்தியாவது என்ன?

முத்தியடையவேண்டும் முத்தியடைய வேண்டும் என்று எல்லாச் சமயத்தாரும் சொல்லிக்கொண்டாலும் முத்தியாவது என்ன என்பதைப் பற்றி அச்சமயத்தார்கள் நன்கறியமாட்டார்கள். முத்தியாவது இன்னதென்று நன்றாக அறிந்து தெளிவாகப் போதிக்குஞ்சமயம் சைவ சித்தாந்தம் ஒன்றுமே யாம்.

முத்தி வீடு மோக்ஷம் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். முச் இ, என்னும் இரண்டு பதங்கள்சேர்ந்து முத்தி என்றாகியிருக்கின்றது. முச்-பகுதி. இ-தொழிற் பெயர் விகுதி. இவற்றுள் முச்-என்பது விடுதல் என்று பொருள்படும். படவே, முத்தியென்பது விடப்படுதல் என்றாகும். வீடு, மோக்ஷம் என்பனவும் இப்பொருளவே யாம்.

விடப்படுதல் என்றால், எதிலிருந்து விடப்படுதல் அல்லது எவற்றிலிருந்து விடப்படுதல் என்று வினா வுண்டாகும். இத்த வினாவுக்குத் தக்க விடையை அறிந்துகொண்டால் முத்தியாவது இன்னது என்பதையும் அறிந்துகொள்ளலாம். அநேகர் இதன் பொருளை நன்றாக அறிந்து கொள்ளவில்லை. விடப்படுதல் முத்தியெனவே விடப்படவேண்டியது ஒன்று விடுவது ஒன்று என இரண்டுவகைப் பொருள்கள ஏற்படுகின்றன. விடப்படவேண்டியதும் விடுவதுமாகிய இரண்டு பொருள்களும் முன்னர்ச் சேர்ந்து விடாதிருந்தபடியால் இவற்றை உரியகாலத்து விடுவிக்க வல்லமற்றொரு பொருளும் உண்டென்பது தானே போதரும். விடப்படுவதும் விடுவதும் விடுவிப்பதுமான மூன்று பொருள்களையும் நன்றாக உணர்ந்தவரே முத்தியடையுந் திறமுடையவராவர். இம்மூன்றனுள் விடப்படுவது பாசம், விடுவது ஆன்மா, விடுவிப்பது சிவம் என்னும் மூன்று பொருள்களின் இலக்கணங்களைக் குறைவற உணர்ந்து தெளிந்தவரே முத்தியடைவர்.

இவற்றுள் சிவம் ஒன்று, ஆன்மா எண்ணில்லாதன; பாசம் ஆணவம் கன்மம் மாயை என மூவகைப்படும். ஆன்மாக்கள் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூவகைப்படுவர். ஆணவம் ஒன்றாய் அனந்த சத்தியுள்ளதாய் இருக்கும். கன்மம் ஆகாமியம் சஞ்சிதம் பிராரத்தம் என மூவகைப்

படும். மாயை சுத்தமாயை அசுத்தமாயை என்றிருவகைப்பட்டு, அசுத்தமாயையின் காரியமான பிரகிருதி மாயையையும் சேர்த்து மூவகையாய எண்ணப்படும். இந்த மூவகை மாயையும் சுத்தம் மிச்சிரம் அசுத்தம் என்னும் மூவகைப் பிரபஞ்சங்களைத் தோற்றுவிக்கும். இவற்றுள், சுத்தமாயையின் காரியம் சுத்தப் பிரபஞ்சம், அசுத்தமாயையின் காரியம் மிச்சிரப்பிரபஞ்சம், பிரகிருதிமாயையின் காரியம் அசுத்தப் பிரபஞ்சம், உயிர்கள் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் பாசங்களாலே கட்டப்பட்டு இந்த மூவகைப் பிரபஞ்சங்களிலும் பிறந்திறந்துழலா நிற்பர். உயிர்களையும் பாசங்களையும் தொழிற்படுத்தி நடத்துபவர் பதியாகிய சிவம்.

இவ்வண்ணமாக உலகத்துவழங்கும் சமயாவாதிகள் பிரபஞ்சப் பகுப்பின் ஒரு பகுதியை யுணர்ந்தவரும், சில பகுதியை யுணர்ந்தவரும், மாயையை யுணராதோரும், மாயையின் ஒரு பகுதியை யுணர்ந்தோரும், கன்மத்தை யுணராதோரும், கன்மத்தின ஒருபகுதியை யுணர்ந்தோரும், ஆணவமலத்தை யுணராதோரும், அதனை யுணர்ந்தோரும், ஆன்மாவை யுணராதோரும், ஆன்மாவின் உபாதி நிலையில் ஒவ்வொரு பகுதியை யுணர்ந்தோரும், பதியை யுணராதோரும், பதியின் அதிட்டான மூர்த்திகளுள் ஒவ்வொருவரை யுணர்ந்தோரும், பதியின் தடத்த நிலையை யுணர்ந்தோரும், பதியை யுணர்ந்தோருமாகி இவ்வாறு அறிவால் வேறுபடுவர். அதனால் அவர்கள் உண்மையாகிய முத்தியை யடைதற்கு ஏலாதவராய்ப் பிரபஞ்சபேதத்துட் சிக்கிப் பிறந்திறந்து உழலாநிற்பர். பாசமும் ஆன்மாவும் சிவமுமாகிய மூன்று பொருள்களையும் முற்றஉணராதவர் ஒருபோதும் முத்தியடையவே மாட்டார். சைவ சித்தாந்தத்திலே இந்த முப்பொருளின் உணர்ச்சி முற்றுப்பேறுயுள்ளது. மாயை மூன்றும் உயிர்களுக்குத் தநுகரண புவன போகங்களாம் நிலையும், கன்மபேதங்கள் உயிர்களைத் தொடர்ந்திருக்கு நிலையும், ஆணவ மலம் உயிர்களின் இச்சாஞானக்கிரியைகளை விளங்கவொட்டாது தடுத்திருக்குநிலையும், ஆன்மாக்கள் இந்த மும்மலங்களோடுங்கூடிச் சோபாதிகராயப் பசு புருடன் சீவன் முதலிய உபாதிகளையுற்று நால்வகைத் தோற்றத்து எழுவகைப் பிறப்பின் எண்பத்துநான்கு நூறுயிர யோனி பேதங்களிற்பட்டு மேலும் கீழும் நடுவுமாகிய உலகபேதங்களிற் பிறந்திறந்துழலும் தடத்த நிலையும், தன்னியல்பில் வியாபகமாய்ச் சேதனமாயச் சார்ந்ததன் வண்ணமாந் தன்மையுள்ளதாயிருக்கும் சொரூப நிலையும், பிரமாவும் விட்டுணுவும் உருத்திரனும் அனந்தரும் பதியின் சத்தியினால் அதிட்டிக்கப்பட்டு நின்று பிரகிருதி மாயை அசுத்தமாயைகளைத் தொழிற்படுத்து

முறையும், பதி சுத்தமாயையைத் தொழிற்படுத்தி இலயம்போகம் அதிகாரம் என்னும் மூன்றவத்தையுற்றுச் சிவன் சதாசிவன் மகேசுரன் எனப்பெயர்பெற்று நிற்கும் நடத்தை நிலையும், அதிகாரஞ்செய்து நிற்கும் பதி அதிகாரத்தினொழிந்து நின்று சிவமெனப்பெயர் பெறுஞ் சொரூபநிலையும், பதியினுற் செய்யப்படும் சிருட்டிதிதி சங்காரம் திரோபவம் அநுக்கிரகம் என்னும் ஐந்தொழில்களின் விவரணங்களும் அவற்றின் பிரயோசனங்களும் பதியின் ஐந்தொழிலிற்பட்ட உயிர்கள் பாசத்தினீங்கி முத்திபெறும் நிலையும், முத்தியால் ஆன்மாக்கள் பாசநீங்கிச் சிவத்தையடைந்து சிவானந்தத்தை யநுபவித்திருக்கும் உண்மையும் என்னும் இவையெல்லாம் சைவ சித்தாந்தத்திலே ஐயந்திரிபற வெள்ளிடை மலைபோல விளக்கியுரைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இவற்றின்கண் வரும் ஆசங்கைகளெல்லாம் நீக்கிச் சித்தாந்த நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆதலால், இந்தச் சைவ சித்தாந்த நெறியை நன்குணர்ந்தவரே முப்பொருளின் இலக்கணங்களை யுணரவல்லவராவர். அவ்வாறுணர்ந்தவரே விடவேண்டிய பாசங்களைவிட்டுப் பெறவேண்டிய சிவத்தைப் பெறுவர்.

பாசங்களை விடுதலாவது இந்த உடம்பு நானல்ல, உடம்புக்கு மூலமான பூதங்கள் நானல்ல, பூதங்களுக்கு மூலமான தன்மாத்திரை நானல்ல, உடம்பின் புறத்துள்ள கர்மேந்திரிய ஞானேந்திரியங்கள் நானல்ல, அகத்துள்ள அந்தக் கரணங்கள் நானல்ல, முக்குணங்கள் நானல்ல, மனிதன் நானல்ல, சீவன் நானல்ல, புருடன் நானல்ல, உள்ளந்தக் கரணங்கள் நானல்ல, பசு நானல்ல, சுக துக்க போகங்கள் எனக்கில்லை, ஆகாமிய சஞ்சித பிராரத்த கன்மங்கள் எனக்கில்லை, நான் தேகாதிகளல்ல, தேகியுமல்ல, நான் சடியல்ல, துக்கியல்ல, கர்மங்களைச் செய்பவனல்லன், அநுபவிப்பவனல்லன், சுதேசியல்லன், போக்கு வர வுறுபவனல்லன், ஆணவ மலத்தினுலே ஞானக்கிரியைகள் தடைப்படப் பந்தமுறுபவனல்லன், மாயா சம்பந்தம் எனக்கில்லை, கர்ம சம்பந்தம் எனக்கில்லை, ஆணவமல சம்பந்தம் எனக்கில்லை, நான் ஆன்மா, வியாபி, சேதனன், நான் எவ்வகை யுபாதியுமுடைத்தவனல்லன், சர்வோபாதிரகிதன் என்று உணர்ந்து அவற்றினீங்கி அருளையடைதலாம். சிவத்தைப் பெறுதலாவது, அருள்தாரகமாகச்சென்று பரையையுணர்ந்து அப்பரையின் வியாபகத்துள் அடங்கிநிற்கச் சிவம் வெளிப்படும். ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக்கிரியைகள் மூன்றும் அச்சிவத்தையே பற்றிநிற்கச் சிவானந்த மேற்படும். ஆன்மா சிவத்தோடு அத்துவிதமாக நின்று அச்சிவானந்தத்தை நித்யமாக அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கும். இதுவே சிவப்பேறும். இவ்வாறு பாசத்தினீங்கிச் சிவத்தையடைந்து சிவானந்தத்தை யநுபவித்தலே முத்தியென்று சொல்லப்படும். இந்நிலையே மீளாத ஆனந்த நிலையாம் இதுவல்லாத நிலையெல்லாம் மீட்சியுடைய பந்த நிலைகளாம்.

இனி, முத்தி வீடு என்பன விடப்படுதல் என்னும் ஒரு பொருளையே பயத்தலால், ஆன்மா பாசத்தை விட்டு நீங்குதலே முத்தியென்றும் போதாதோ, சிவத்தைப் பெறுதலும் வேண்டுமோவென்னின், ஆன்மா மலத்தை அல்லது சிவத்தை இரண்டிலொன்றைப் பற்றி நிற்பதல்லது தனித்து நிற்கும் பொருளன்றாதலாலும், சார்ந்ததன் வண்ணமாமியல்புடைய ஆன்மா சிவத்தைச் சாராதபோது மலத்தைச்சார்ந்து பந்தப்பட வேண்டி வருமாதலாலும், சிவத்தைச்சார்ந்து சிவானந்தத்தை நித்தியமாக நுகராதவழி மீளப்பாசம் வந்து தலைப்படுமாகலானும் மீளப்பாசம் வந்து தலைப்படாவண்ணம் சிவப்பேறு ஆவசியகம் வேண்டற்பாலதாமென்க.

ஏனைச்சமயிகள் பாசமூன்றையும் முற்று உணராமையினாலும், ஆன்மாவாகிய தனது சொரூபத்தை நன்குணராமையினாலும், தனக்கு நித்தியதாரகமாகிய சிவத்தை யுணராமையினாலும் விடவேண்டிய பாசத்தைவிட்டுப் பெறவேண்டிய சிவத்தைப் பெறமாட்டார். ஆதலால், அவர் அடைவது முத்தியாகமாட்டாது.

இந்த உண்மையை ஒருவன் நன்றாக உணரவேண்டும். அப்படி யுணர்ந்தவனே முத்தியாவது இன்னது என்பதை யுணர்வான்.

அ. பழனிவேலாயுதம் பிள்ளை,
காரைக்கால்,

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதாகமங்களின் முப்பொருட்டுணிவு ஒன்றே.

தொகுதி 6. பகுதி 8 பக்கம் 193. தொடர்ச்சி.

இனி மகாகாய கடாகாயம்போலவே பிரமம் கூடஸ்தர்களென்றும் தன்னைமறத்தலினால் அல்லது அவஸ்தையினால் சீவனென்று பெயர்பெறுமென்றும் இங்ஙனமாய உண்மையை யுணர்ந்தபோது கடாகாயம் மகாகாயத்தையன்றி வேறில்லாவாறு போலவே பிரமத்தையன்றி யாதுமில்லை என்று கூறுமவர்கள் உண்மையையுணரவேண்டிய பொருள் உண்மைக்கு வேறாயுண்டென்பதையும் வேண்டப்படுவதையும் கூர்ந்து யோசிக்கும் நுண்ணுணர்வின்மையாவது மலமறைப்பின் காரணமாமன்றி வேறியா

தென்பேம். "அருளுடைய பரமென்றே யன்றுதானேயாளுளனென்றும் எனக்கே யானவாதிபெருகுவினைக்கட்டென்று மென்னும் கட்டிப்பேசியதன்றே யருளால்பேசிற்றன்றே" "என்றனை நீ யன்றுளம்பாம்' என்பதென்னை என்றும். "வீடென்றுரைதருசொற்குப் பொருளோ விடுதலையாதலினால் வீக்குண்டோனுங் கட்டுமாக விளங்குந்திடமாகப், பேறுகட்டுத் தானைய விட்டுப் பெயராதிது சடமாம்பிணிபட்டோ னசுதந்தரனுமிப்பிணி தீரச்செய்வோன், நீடு சுதந்தரமுளனு மொருவனென்று மிவ்வேதுவினால் நிகழ் பதி பசு பாசமென முப்பொருள் நிச்சயம் என்றருளி," எனறுவரும் சப்பிரமாணங்களை யுள்ளவாறுய்த்துணரும் பாக்கிய முடையார் திரிபதார்த்தங்களும் காலத்திரயத்து முள்ளன வென்பதைக் கனவிலு மறவார் மறவார். "யாதொன்றுபற்றின தனியல்பாய நின்று பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்து நீ" என்ற வுண்மை யுபதேசத்தைச் சித்திக்கும் பாக்கிய முடையார்க்கே மேற்போந்தவைகளி னுண்மை விளங்கும்.

இனனும் "பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரு மருளானு மாணாப்பிறப்பு" என்னும் தமிழ்வேதம் விரித்தார் திருவாக்கானும் முப்பொருளுண்மையை விசாரிப்பாம். மேறபோந்த திருக்குறளில், பொருளல்லாதது க, பொருள் க, பொருளல்லாதது பொருள் எனத் தெளியவேண்டியது க, என முப்பொருள் சித்திக்கின்றது. இதுவே பாச பதி பசுவாம் இதனால் பொருளாகியவற்றையே பொருளெனத் தெளியும் ஞானத்தால் பிறப்பிறப்பு நீங்கும் எனும் உண்மைஞானம் பிரகாசிக்கின்றது. இவ்வுண்மை பூதங்களல்ல என்ற செய்யுளால் நன்கு விளங்கும். அன்றியும் "ஆவதுவு சகலத்தாகுவது மாங்கவனே, கேவலத்தின் மூழ்கிக்கிடப்பதுவு, நாவழுத்த-வில்லாத சுத்தத்திருப்பதுவு மிமமூன்று,மில்லான் செயலென்று" என்னுஞ் சிவபோக சாரவெண்பாவானும பிறப்பிறப்புகளின் மொத்துண்டலைதலும் அவைகளினீங்கி முத்தியடைந்து சுகித்திருத்தலும், சுகாதீதமடைதலும், ஆன்மாவேயன்றி "முத்தாமுத்தி தரவல்ல முதல்வா" என்னுஞ் சுருதியிற் போந்தபடி முத்தி தரவல்ல முதல்வனுக்கல்ல வென்பது இனிது விளங்கும.

இனி மேலே விளக்கிக்காட்டிய பிரபல பிரமாணங்களானும் நியாயத்தானும் எவ்வகையானும் பிரம்பொருளுக்கு . வேறுய பெத்தமுத்தியையுடைய ஆன்மாவென் னொரு பொருள்வேண்டப்படுவதால் வேதத்தில் இரண்டாவது பதார்த்தமில்லை என்றசொற்குப் பொருள்தானெனனையென வாராய்வாம். இரண்டாவது பதார்த்தமில்லை யென்றது பிரமத்தைப் போன்ற மற்றொருபொருளில்லை என்பதே யதனுண்மைப் பொருள் என்பதை மேலே விளக்கிப் போந்தாம் அன்றியும் ஒருவன் நான் நித்திரை செய்கின்றேன் என்றும், ஒருவன் எனக்கு நாவில்லை என்றும், ஒருவன் எனை என்றுள்மலடி என்றும் சொல்வதாகக்கொள்வோம் இச்சொற்களுக்குப் பொருளென்னை. சொல்லிருப்பதால் நித்திரைசெய்யவில்லை என்றும் நாவைக்கொண்டுதான் நாவில்லை என்ற சொல் தோன்றிற்றென்றும் பெற

ருளையன்றி பிள்ளையில்லை என்றும் எப்படி வெள்ளாதிவினைகளும் கொள்ளக் கிடக்கின்றனவோ அதுபோல இரண்டாவது பொருளில்லை என்ற வேத வாக்யமே-அவ்வுபதேசத்தையுணர்த்துகின்ற ஆன்மாவைக்காட்டி யுப கரிப்பதாம் அன்றியும் தான் பிறர் என்னுஞ் சுட்டுதலாமேயே அறுதி தொட்டிஅதுவும் ஜனன மரண சம்சார துக்க நீங்காதிருப்பதை மாற்றுவ தின்பொருட்டாக எல்லாம்வல்லவிறைவனுணர்த்திய இதோபதேசமுமாம்.

(இன்னும் வரும்.)

தீ. சு. சீனியா பிள்ளை,
சைவப்பிரகாச சபை,
விருதுபட்டி.

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரம் வேதசாரம்.

சைவ சமயத்தின் சமயாசாரியாகளாகிய திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் ஆகிய நால்வரும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவார திரு வாசகங்களில் பரசிவப்பிரபுவே தெய்வம் என நன்குக நிலைநாட்டி யிருப் பதுபோல் வடமொழிவேதங்களிலும், உபநிடதங்களிலும் அப்பெருமானை தெய்வமென நாட்டியுள்ள பரத்துவ உண்மையினை உலகோர் யாவரும் அறியும் வண்ணம் "தேவாரம் வேதசாரம்" எனப் பெயரிய ஒருநூலை ஸ்ரீ காசி-வாசி, சாம்பசிவ செந்திநாத அய்யர் அவர்களைக்கொண்டு இயற் றுவித்துச்சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் வனிதையர் பக்கத்துக் காரிய தரிசியும், ஸ்ரீமத் ஏகாம்பர முதலியார் அவர்கள் மனைவியாரும் ஆகிய ஸ்ரீமதி-மங்கையர்க்கரசியாரென்னும் அம்மையார் வெளியிட்டுள்ளனர். இப்புத்தகம் சைவர் யாவர்க்கும் பயன்தருவதோடு இதன் விற்பனையால் வரும் பொருளைக்கொண்டு வேறு சில சைவ நூல்களை அச்சிடுவதற்கு உதவி யாயுமிருப்பதால் இவ்வித சிவ புண்ணியத்தைச்செய்யும் அம்மையார் அவர் களுக்கு ஊக்கம் உண்டாகும்படி சமாஜத்தின் அங்கத்தவர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வோர் புத்தகம் வாங்கிக்கொள்ளும்படி பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இதன் விலை ரூபா 3 0 0.

புத்தகம் கிடைக்குமிடம், சி. ஏகாம்பர முதலியார், 24. சாமிபண் டாரம் தெரு, சிந்தாதிரிப்பேட்டை.

இங்ஙனம்,
கி. குப்புச்சாமி,
காரியதரிசி,
சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜம்.

குறிப்பு:—இச்சஞ்சிகையில் "தத்துவங்களும் அதற்கப்பாலும்" என்ற விஷயத்தில் குறித்துள்ள படமானது அடுத்த சஞ்சிகையில் வெளிவரும்.

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் 1917ஸு ஜூலை, ஆகஸ்டு மாதங்களின் வரவு செலவு கணக்கு.

வரவு.	தொகை. ரூபா.	அ	ப	செலவு.	தொகை. ரூபா.	அ	ப
1917ஸு ஜூன்மீ 30௳ இருப்பு	583	3	10	சஞ்சிகை அச்சுக்கூலி (ஏப்பிரல் மேமீ)	47	11	0
சாமாசிகர் வருட சந்தா ...	13	4	0	லிகிதர் சம்பளம் (ஜூன், ஜூலை) ...	40	0	0
சேவிங்ஸ் பாங்கி வட்டி வரவு	12	7	3	தபால் செலவு முதலியன ...	31	11	0
					119	6	0
				31-8-17-ல் இருப்பு	*489	9	1
				*ஆயுள் சமாசிகர் சந்தா ரூபா 490-0-0			
ஆ மொத்தம்	608	15	1	ஆ மொத்தம்	608	15	1

K. Kuppusawmy Mudaliar, *Secretary.* M. Kandaswami Mudaliar, B. A., *Auditor.* W. T. Govindaraja Mudaliar, *Treasurer.*